

Jedním z období, kdy je hudba potřebou a někdy přímo součástí našeho bytí a naší identity, je dospívání. V současném uspěchaném světě, kde hudba mizí z našeho okolí, je škola často tím posledním místem, kde se mladí lidé mohou s hudbou setkat, kde se mohou prostřednictvím hudby také učit a poznávat svět kolem sebe. Podíváme-li se na hudební výchovu z této perspektivy, jde o poslání. Současná situace na běžných českých základních školách ovšem nestaví výchovné předměty dostatečně do popředí, aby toto poslání mohlo být naplánováno. A tak se stává, že z hudební výchovy, předmětu s tak obrovskou potencií, je pouhé formální předávání a popřípadě získávání poznatku bez hlubšího smyslu, kde jde často pro obě strany o to „přežít výuku“.

Cílem této práce bylo hledat cesty, které by znovu iniciovaly zájem dospívajících o hudební výchovu jako o předmět i o hudbu obecně. Ústřední myšlenkou byla potom motivace k procesu poznávání pomocí propojování reality života dospívajícího s realitou školního prostředí a to cestou vlastních prožitků v tvořivých aktivitách. Inspirovala jsem se dvěma oblastmi, a to muzikoterapií a artefietikou.

Kromě toho, že je práce heuristicky orientována, tzn. že není jejím úkolem otázky zodpovídat, ale klást si je, je zaměřena velmi prakticky. Cílem práce je ukázat na možnost využití myšlenek a přístupu popsaných v této práci učitelem hudební výchovy přímo v pedagogické praxi. Tomu je přizpůsobena i terminologie a jazyk práce. Neklade si tedy za úkol popsat problematiku vědecky. Teoretická i praktická část jsou víceméně propojeny a nabízejí konkrétní principy a techniky uplatnitelné v hodinách hudební výchovy s dospívajícími. Empirická část práce je jakousi mikrosondou do hodin hudební výchovy v několika konkrétních třídách, které měly za úkol zapojit do výuky muzikofiletický program kreativních aktivit, který byl k tomuto účelu vytvořen.